

L

Naistaluuse.

Udwofat armastusest pööbrane.

Kirjutanud

A. Seppner.

Tallinnas.

Trükitud S. Mathiesen'i kirjadega.

1899.

Дозволено цензурою. Ревель, 12-го Юня 1899 г.

Печатня Г. Матисена въ Ревелѣ, Никольская 23.

Üks ühte jaksja adwokät —
Üks wana poisi pirakas,
Kel hästi palju mamunat —
Sai aru, et t'alt warastas
Ja tüdruk: „Dota“, — mõtles ta,
„Küll ma sull' tahan näidata!“

Ja ühe pealuu tundjaga,
Ja hakkas järeluurima,
Ja targa mehe abiga
Siis tabas warga kinni ka:
Ja peksis kohe matraga
See kodukratti minema.

Nüüd kirjutas weel usinast'
Ja Tartu linna kirjakest,
Ja kutsus ühte sugulast,
Üht kuusteist aastast plikakest,
Kes, kena kui üks lilleke,
Siis sõna pealt ka tuligi.

See wanapoisi jõmsikas
 Ol' imetlustest hingeta,
 Kui isaks teda nimetas
 See ingel, käel suud andes ta,
 Ja keelepeksjate peamees
 Nüüd seisib keeletu ta ees.

See kena laps nüüd wirguste
 Kõik, mis läks tarwis, tallitas;
 Ta hoidis kokku peeneste, —
 Ja hiiski asi äpardas.
 Waat', wanapapa jüda sees
 Ju kui üks pudru pada kees!

Kui wähe puutus plika sõrm
 Ta külge, kohwi pakkudes,
 Siis punasets see wana põrm
 Lõi, sest ta weri kääris sees:
 Ta pillas taši maha käest
 Ja jampsis armastuse wäest.

Tööblaua ääres oli ta
 Ka neitsi külge koidetud;
 Ei wõin'd ta muu peal' mõelda:
 Ta pea jäi armust täidetud;
 Ta kawa istus mõtetes,
 Annette nime maalides.

Ja kui ta ifka unistas,
 Mis ta siis asju toimetas?
 — Mis tihti seda tunnistas,
 Et mõnd' protsessi kautas;
 Ja pealegi sai kuulda weel:
 „Ei isand Riisner pole teel!“

Kui nägi õnne lahkunud,
 Siis hakkas waitfeli soigama:
 „Oh võiksin wana tüdrukut
 Ma jälle wõtta teenima!
 Ta raha wõttis natuke, —
 Mind ennaft aga rööwib see.“

Kui üksford jälle üksinda
 Ta kambris juhtus istuma —
 Seal näeb ta Netti kübara
 Ja kleidi warnas rippuma;
 Küll pöörab filmad kõrwale —
 Ei riided jätn'd tend rahule.

Ta wiimaks fargab nende peal', —
 Kus pagan, jäegu julg ja tint, —
 Ta annab muju riietel,
 Tal kõige kallim — rinnalint;
 Küll oma wastu rindu ka
 Ta rudjub riideid armuga. — —

Nüid walmistas see wana hull
 Meist riietest walts-tüdrufu:
 Sel kübar peas, ees — walge põll, —
 Ennäe, mis kena paraku!
 Siis heidab maha kummarkill'
 See armastuse torupill:

„Oh kuule mind, ja ilusam!“ —
 Nii hütiab põlwil olles ta, —
 „M'ust haud on kaugel weel üks samm,
 Kui ennast mull' ei anna ja.
 Mind ära põlga, armuke,
 Waid ole minu naisuke!“ — — —

Nii õhtab ta, — — ta arwab wist,
 Et seinad ei wõi kuulda tend;
 Ta kuuleb naeru kihkamist! —
 Ta waatab ümber ehmatand: — —
 Seal seisab Netti ukse ees,
 Ta käsi kirjutaja käes!! —

„Mis on teil tarwis? — ütelge!“ —
 Ta karjus üleskarates;
 „„Te' õnnistust meil lubage!““ —
 Annette wastas häben'des, —
 „„Me' oleme ju kihlatud
 Ja jaame warsti laulatud.““ —

„Et minge põrgu!“ — — kirjendas
 See vihast täid'tud wanamees;
 Ju ähwardas ta rusikas
 Neil näid'ta, — ei nad seisnud ees,
 Baid silmapilk läin'd olid nad
 Sest karupest mõlemad.

Et rahu leiaks wanamees,
 Siis wöttis ta üht käbikest,
 Kes seitsemekümne aasta sees,
 Ja kel poln'd ilu põrmukest.
 Nüüd saiwad rattad roopesse,
 Ja advokat jäi rahusse.

